

תת"ע 4039/01/16 - בשירוב יעקב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4039-01-16 מדינת ישראל נ' בשירוב יעקב
תיק חיצוני: 52210061900

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	בשירוב יעקב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, אשר ניתן בהעדר התייצבות המבקש ביום 1.2.16, ובו הורשע המבקש בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, ונגזר עליו קנס בגובה 2,200 ₪, פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 25 חודשים וכן פסילה על תנאי של חמישה חודשים למשך שלוש שנים.

על פי כתב האישום, נהג המבקש ביום 24.10.15 בשעה 01:30 במקום ציבורי בהיותו שיכור, בכך שבדוגמא של אוויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 450 מיקרוגרם, העולה על המידה הקבועה, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה ותקנה 169 ב לתקנות התעבורה.

טענות הצדדים

ב"כ המבקש טען כי המבקש טעה בתאריך הדיון ובמקום להתייצב בתאריך ה-1.2.16, התייצב ביום 3.2.16 בבית המשפט. המבקש פנה למזכירות בית המשפט, שם נמסר לו כי נשפט בהיעדרו, ולאחר מכן פנה לבא כוחו.

ב"כ המבקש הפנה לשלושה פסקי דין בהם עמדת בתי המשפט המחוזיים הינה להורות על ביטול פסק הדין בכפוף להוצאות.

עוד הוסיף ב"כ המבקש, כי המבקש פתח לאחרונה עסק חדש והוא זקוק לרישיון נהיגתו לצורך פרנסתו, שכן משמש כמפרנס יחיד לאשתו ושני ילדיו הקטנים.

לבקשה צורף תצהיר המבקש.

המשיבה טענה כי לא נראה כי היתה סיבה מוצדקת להיעדרותו של הנאשם מן הדיון שזומן אליו כדן. יחד עם זאת טענה, לאור סמיכות הזמנים וטעותו של הנאשם (באשמתו) ומהות כתב האישום, משאירה לשיקול דעת בית המשפט.

דיון והכרעה

בנוגע למתן פסק דין בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות, קבעה הפסיקה כי אין כל מניעה לעשות כן, כמפורט להלן:

ברע"פ 9183/11 הסנפר נגד מדינת ישראל, נקבע: "מסעיף 240 לחסד"פ עולה, כי ניתן לדון נאשמים בעבירות של נהיגה בשכרות אף בלא נוכחותם. התכליות וההצדקות העומדות בהסדר הקבוע בסעיף 240 לחסד"פ, והיקף סמכות בית המשפט לדון בעניינו של נאשם בהיעדרו, כבר נדונו בפסיקת בית משפט זה (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009); רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 793, 799 (2003); רע"פ 3507/11 יעקב קובי ימין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 30.6.2011)).

הלכה זו שבה ואושרה גם ברע"פ 85/14 קונקוב נגד מדינת ישראל וברע"פ 4340/12 איבגי נגד מדינת ישראל.

בנוגע לטעמים המצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהעדר, סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

א. קיום סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון שנקבע ביום 1.2.16 בטענה כי טעה במועד הדיון.

אינני מקבלת טענה זו כסיבה מוצדקת לביטול פסק הדין.

לנגד עיני החלטת כב' השופט מודריק בע"פ 70050/99 חרובי פארס נ' מדינת ישראל, בו נדונה בקשת נאשם לביטול שפיטה בהעדרו, בטענה שטעה במועד. בדחותו את הבקשה קבע כב' השופט מודריק: "אין לי ספק שלעתים, מתרחשות תקלות וטעויות שונות ומשונות אצל נאשמים במשפטי התעבורה ובעטים אין הם מגיעים למשפט. נדמה לי שאין ברירה אלא שלא לקבל בקשות לביטול המשפטים להוציא נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי. הסתמכות על פניות הנאשמים אפילו אם הם נתמכות בתצהיר עלולות לגרום בוקה ומבולקה בסדרי בתי משפט לתעבורה. למעשה, לא ימצא צדיק אחד שיואיל להופיע במועד למשפט שלו ויימצאו הנאשמים מכתבים את סדרי העבודה של ביהמ"ש".

לעניין זה ראו גם: "השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים

יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

יתרה מכך, המבקש לא תמך את טענתו כי התייצב לדיון ביום 3.2.16 באסמכתא מתאימה ממזכירות בית המשפט.

ב. עיוות דין

ב"כ המבקש לא העלה בבקשתו כל טענת הגנה ו/או טענה באשר לעיוות הדין שייגרם למבקש באם פסק הדין יוותר על כנו.

באשר לפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המבקש, אציין כי אלה שונים מהמקרה בענייננו, כפי שאפרט להלן:

בע"פ 07-10-2393 ויטלי איסייב נ' מדינת ישראל, הסכימה המשיבה להחזרת תיק של שפיטה בהיעדר לבית משפט קמא על מנת שידון מחדש בנוכחות הנאשם, בעוד שבענייננו כאמור המשיבה לא הסכימה, אלא הותירה העניין לשיקול דעת בית המשפט.

בעפ"ת 3630-06-09 מירי לנקרי נ' מדינת ישראל, קבעה כב' השופטת אהד כי די בטענת המערערת בדבר תוצאת בדיקת הנשיפה והיעדר אינדיקציה להיותה שיכורה כדי לגרום למערערת עיוות דין אם אכן טענתה נכונה, וקבעה כי: "... במקום שאין צידוק להופעת המערערת לדיון **וייגרם עיוות דין למערערת**, יבטל בית המשפט פסק דין..." (הדגשה שלי, ר.ו.). כאמור, בענייננו, לא העלה ב"כ המבקש כל טענת הגנה ולא הראה כי ייגרם למבקש עיוות דין.

בע"פ 5654/08 שימשילשווילי נ' מדינת ישראל, שם בית משפט קמא דן את המערער לשש שנות פסילה בפועל בגין הרשעתו בעבירה של נהיגה בשכרות. בית המשפט המחוזי ביטל את פסק דינו של בית משפט קמא מן הטעם שסבר שלפני שגוזרים על המערער עונש פסילה לתקופה כל כך ארוכה, יש לשמוע את טיעוניו לעניין זה. כאמור, בענייננו עונש הפסילה שנגזר על הנאשם הוא 25 חודשים (חודש אחד יותר מעונש הפסילה הקבוע בחוק לעבירה זו, וזאת בשל עברו התעבורתי של המבקש הכולל כבר, בין היתר, הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות, מכח סירוב לבדיקת שכרות מיום 9.7.12).

אף בעובדה כי המבקש נזקק לרישיון נהיגתו לצורכי פרנסה אין כדי להוות עילה ראויה לביטול פסק הדין לאור הקריטריונים שנקבעו בפסיקה.

בניגוד לדעת המבקש, ובהיעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו

לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשע"ו, 17 פברואר 2016, בהעדר
הצדדים.